

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

MB'

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔκρουσε δις τὴν θύραν τοῦ κρατητηρίου, ἥτις ἠνεύχθη πᾶραυτὰ ὡς διὰ μαγείας.

Αἱ θύραι τῶν φυλακῶν ἀνοίγονται πάντοτε εὐκόλως εἰς τοὺς βουλομένους νὰ εἰσέλθωσιν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, εἶπετο δ' αὐτῶν ὁ Πιεδοῦσης.

Τὸ προσωπικὸν εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ γέρον ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐφοίτα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ὅπως ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν, εἰμὴ ὁ γραφεὺς καὶ εἰς δεσμοφύλαξ.

Κατόπιν ὀλίγων στιγμῶν συνομιλίας μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ εἰρημένος δεσμοφύλαξ ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κύριον Λεκὸκ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 10 δωματίῳ, ὅπερ ἔκειτο πρὸς τ' ἀριστερά, παρὰ τινι πλινθοστρώτῳ καὶ ὑελωτῇ αἰθούσῃ παιδρὸς ἐξωτερικοῦ, ἥτις ὁμοιάζετο πρὸς μεγάλην αἴθουσαν ἀτμοπλοίου τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, κύκλωθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ δωμάτια τῶν ἐπιβατῶν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τοῖς ἐν λόγῳ δωματίοις ἐπιβάται δὲν ἐξέρχονται ποτέ, ὅπως ἀναπνεύσωσι καθαρόν ἀέρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῷ κρατητηρίῳ ὑπάρχει ἐπίσης κοινὴ αἴθουσα, ἔνθα συσσωρεύουσι τοὺς ἐπιβάτας τοῦ καταστρώματος, ἥτοι τοὺς ἀθλίους ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ τεθῶσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, τὴν μικρὰν ἄγραν, περισυλλεχθεῖσαν ἐν τῷ δικτύῳ τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς ἀθλίους τούτους ρίπτουσι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν στρωμνάς, ἐφ' ὧν κατακλίνονται φύρδην μίγδην, τὴν δὲ ἡμέραν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ ᾄδωσιν ὑπὲρ τὸ δέον ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ τούτου Ταινάρου.

Οἱ ἐν τοῖς δωματίοις εἶνε ἡττον εὐθυμοί, διότι οἱ ἐν αὐτοῖς ἐγκλειόμενοι ἀνέκουσιν εἰς ὑψηλότερας κοινωνικὰς τάξεις, ἢ κατηγοροῦνται διὰ σπουδαῖα κακουργήματα συνεπαγόμενα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπομονώσεως.

Ὁ κύριος Λουδοβίκος δὲ Γεντιλὴ ἐκέκτητο ὅλους τοὺς τίτλους διὰ τὴν ἰδιόζουσαν ταύτην εὐνοίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗτου εἰσῆλθεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, εἶδε μόνον τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοὺς φύλακας, οἵτινες ἤλθον νὰ τὸν ζητήσωσιν, ὅπως τὸν ὁδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπιφορτισμένου τὴν ἀνάκρισιν δικαστοῦ.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ζωηρώταται ὅτε, ἀφοῦ ἤκουσε

τρίζοντας τοὺς στρόφιγγας τῆς ὀπίσθεν αὐτοῦ κλεισθείσης θύρας, εὐρέθη κατὰ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ γέρον ἔτεινεν αὐτῷ τὰς χεῖράς του καὶ ἔθλιψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καθ' ὃν καιρὸν ἀπεσύρετο ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἡ στιγμή τῆς διαχύσεως ταύτης ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐγίνωκεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν, καὶ ἔσχε τὴν γενναϊότητα νὰ συντάμῃ τὰ πατρικὰς ταύτας διαχύσεις, ὅπως ποιήσῃ ἐναρξίν τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ του.

Ἐλαφρὸς κρότος ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἤτο τοποθετημένος ὅπως ἀκούσῃ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

— Ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἤρχισε νὰ λέγῃ μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, ἐδῶ δὲν εὐρίσκεσαι πλέον μὲ ἀστυνομικοὺς πράκτορας, μήτε μὲ τὸν δικαστὴν, εἶσαι μόνος μὲ τὸν πατέρα σου. Εἶμαι πεπεισμένος, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὅτι εἶσαι θύμα παρανοήσεως. Ἐξήγησέ μου αὐτὴν τὴν παρανόησιν, ὁμίλησέ μου χωρὶς νὰ ταραχθῇς, καὶ μὴ μοῦ κρύψῃς τὸ παραμικρόν.

Ὁ νεανίας ὠχρίασε, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ συνεστάλησαν.

Ἀναμφιβόλως πάλιν ἰσχυρὰ ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἐδέησε δὲ νὰ καταβάλλῃ μεγάλην ἐφ' ἑαυτοῦ προσπάθειαν ἵν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω τίποτε, πατέρα μου. Γνωρίζεις διατί μὲ κατηγοροῦν! καὶ ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τί ἀπελογήθην, ἀφοῦ εἶδες τοὺς κατηγόρους μου.

Ἐνεὸς ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης, ὁ κύριος Λεκὸκ ὠπισθοχώρησε δύο βήματα καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἦκουσα καλὰ; μήπως παρεφρόνησα; Πῶς! εὐρίσκεσαι ὑπὸ κατηγορίαν, ἢ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὴν λαίμητόμον, καὶ μία μόνη λέξις σου ἀρκεῖ νὰ μηδενίσῃ τὴν κατηγορίαν αὐτήν... καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀρνεῖσαι νὰ τὴν εἴπῃς!... ἐνῶ εὐρισκόμεθα μόνον!... καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς μήπως παρεξηγηθῇ καμμία ἀπερίσκεπτος ἀπάντησίς σου...

— Ἐπροσάθησα νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Δὲν θὰ δοκιμάσω πλέον.

— Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ καταστραφῇς! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπὴν! Τί σὲ πιέζει ν' αὐτοκτονῇς καὶ συνάμα νὰ φονεύῃς καὶ τὸν πατέρα σου; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχής; Μήπως δὲν εἶσαι ἀγαπητός;

— Ἦμην, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι πλέον; Ἐλθσόνῃς ὅτι δὲν ζῶ παρὰ διὰ σέ... ὅτι ἔχεις μνηστὴν...

— Τὴν Θερεσίαν!... τὴν εἶδες;

— Ναί, τὴν εἶδα. Ἦλθε σήμερον τὸ

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ θεία Ἰσαβέλλα μετὰ τῆς Ἀντωνίας συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἱλαρχοῦ. Ὁ μύχιος στεναγμὸς ὃν ἐξέβαλεν ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν Κροϊμενίλ παρὰ τῇ Ἀντωνίᾳ δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ ἄγνὰ ὅτα τῆς νεάνιδος, οὐδὲ ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν ἐξήγειρεν ἢ ἡ τινὰ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς. Ἰστατο ἤρεμος καὶ σύννους μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὠθήσασα ἐλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα αὐτῆς ἐψιθύρισε: Ἐτοιμάσου νὰ ἐβγῇς... Ἡ νεανὶς ἔκλεισε τὸ βιβλίον της, ἀνῆγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ προσευκτηρίου της καὶ ἔλαβε τὸ βελούδινον βαλάντιον ἐφ' οὗ διεκρίνοντο ἐξιτλητὰ τὰ οἰκίσματα τῆς οἰκογενείας Κλαϊρεφόν. Τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ βαλάντιον δὲν ἦτο κενόν, διότι ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινὰ μεταλλικὸν κρότον. Ἀπορουσα λύει τὴν μεταξίνην ταινίαν καὶ βλέπει ἐν τῷ βαλάντιῳ πέντε χρυσᾷ νομίσματα.

Τεταραγμένη ἐξῆλθε τοῦ θρανίου της, προσέκλινε πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπεζίης καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται συνάγουσα τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πιστῶν. Τὰ μονόλεπτα καὶ τὰ πεντάλεπτα ριπτόμενα εἰς τὸ βαλάντιον ἐκάλυπτον τὰ μυστηριώδη χρυσᾷ νομίσματα, καὶ ἡ νεανὶς ἀσυνειδήτως ἐξηκολούθει διερχομένη διὰ τῶν θρανίων καὶ ψιθυρίζουσα αὐτομάτως τὴν νενομισμένην φράσιν: Διὰ τοὺς πτωχοὺς...

Βαδίζουσα δὲ διεννεῖτο τίς ἄρ' αὖ γε ἦλθε τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέθεσε μετὰ τσαύτης γενναιότητος τὴν ἀνώνυμον συνεισφοράν του ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ἀπέβλεψε ζωηρῶς περὶ αὐτῆς προσπαθοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ τινὰ ἐν ταῖς σκοτειναῖς γωνίαις τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὰ βλέμματά της οὐδεμίαν ξένην μορφήν ἀνεκάλυψαν, πάντες οἱ παρόντες ἦσαν οἱ γνωστοὶ χωρικοὶ τῶν περὶ.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἤδη μακρὰν ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

Ἡ Ἀντωνία μέχρι τέλους τῆς ἀκολουθίας ἦτο ἀφρημένη... Τὸ βλέμμα της προσηλώθη ἐπὶ εἰκόνας τινος ἀγίου, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παραταρήσῃ μετὰ τσαύτης προσοχῆς καὶ πρᾶγμα παραδόξον! ὁ ἅγιος οὗτος εἶχε μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς ἄνθρωπον τινὰ οὐχὶ ξένον. Ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτὴν τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον μετὰ γενείου καὶ οἱ ὀξεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸ ὄνομα. Ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ της ἀλλ' οὐδὲν εὕρισκεν.

Ὁ ἱερεὺς ἀπεχώρησεν, οἱ ἄνθρωποι ἐξεγερθέντες ἐξήρχοντο, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο ἔτι, ἀκίνητος καὶ ἀφρημένη.

— Ἐλα κόρη μου, πάμε εἶπεν, ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ἀγαπητέ μου κύριε Κροϊμενίλ, κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μᾶς περιμένετε ἔξω εἰς τὸν νάρθηκα ἕως νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

πρωί με την μητέρα της εις τὴν οἰκίαν μου. Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες διήλθον τρομερὰν νύκτα. Τὰς καθυσύχασα ὅμως... πράγμα, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον, διότι δὲν θὰ πιστεύσουν ὅτι εἶσαι δολοφόνος... καὶ υπεσχέθην εἰς αὐτὰς ὅτι θὰ σὲ φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπόψε εἰς τὴν Βουλώνην... ὅπου σὲ περιμένουν...

Ὁ Λουδοβίκος ἐρρίγησε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά του.

— "Α! νά! ἐπκνέλαθεν ὁδυνηρῶς ὁ γέρον, ὅστις ἠσθάνετο ὅτι ἔθιξε χορδὴν ευαίσθητον. Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ εἶνε τὸσον βεβαία ὅτι θὰ ἀπολυθῇ, ὥστε μοὶ εἶπε γελῶσα: «Θὰ εἶμαι τὸσον εὐτυχὴς ὅταν τὸν ἐπανιδῶ, καὶ δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐπιπλήξω, πρέπει ὅμως νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ διατί εἶχε μαζὺ του τὴν φωτογραφίαν ἐκείνην»

— Αὐτὸ σὰς εἶπε; Σὰς ὠμίλησε διὰ τὴν φωτογραφίαν;

— Ναί, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ δυσκολευθῇς νὰ ἡσυχάσῃς τὴν ζηλοτυπίαν της, διότι, δὲν γνωρίζεις καθόλου τὴν Ἀγγλίδα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἰς κακοῦργος ἐδολοφόνησε, καὶ καθὼς δὲν γνωρίζεις καὶ τὸν ἔμπορον, τὸν ὅποιον ἐφόρευσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ... Μήπως σὺ συναναστρέφεσαι τὰς γυναῖκας τοῦ συρμοῦ, καὶ τοὺς παρκαλυμένους ἐμπόρους, σὺ ὁ ὅποιος λατρεύεις μίαν ἀθῶαν κόρην, καὶ ὁ ὅποιος πρὸ τριῶν μηνῶν περνᾷς τὰς ὥρας σου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς σου, μακρὰν ἀπὸ τὴν τύρβην καὶ τὰς διασκεδάσεις... Μήπως εἰςέυρεις ἄρ' γε καὶ ποῦ ὑπάρχει ἡ ὁδὸς Ἀρβαλέτ.

— Ἡ Θηρεσία δὲν θὰ με συγχωρήσῃ ποτέ, ἐπιθύρει ὁ Λουδοβίκος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς πατρικὰς προκλήσεις.

— Σιωπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ. Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν λύπην δι' ἐμὲ... διὰ τὴν μνηστὴν σου!... Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι με ἀπελπίζεις...

— Ὁ Θεὸς ὁ ὅποιος γνωρίζει τὰς καρδίας ὅλων θὰ με κρίνει. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε εἰς τὴν ἀπολογίαν μου ἄφ' ὅ,τι εἶπα.

— Λοιπὸν, ἐπιμένεις νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἡ φωτογραφία ἐκείνη δὲν ἦτο ἰδική σου... καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν, τί ὑπῆγες νὰ κάμῃς εἰς τὴν Μόργαν... μετεμφισμένος;

— Ἀνόητος περιέργεια με ἔσπρωξε καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ με ἐννοήσουν ἐκεῖ, διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐφόρεσα παλαιὰ ἐνδύματα.

— Αὐτὸ ἴσως ὑποστηρίζεται, εἶπεν ὁ κύριος Λεκόν, ἐκπλαγείς ἐκ τῆς εὐσταθείας μεθ' ἧς ὁ υἱὸς του ἐξεφράζετο πρὸ τινων στιγμῶν. Ἀλλά... τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν σου... ἐξαπλωμένα εἰς ἓνα τραπέζι... μέσα εἰς μίαν κρύπτην;...

— Αὐτὸ εἶνε μία ἐνθύμησις, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τινα δισταγμὸν.

— Μία ἐνθύμησις! Τί σημαίνει...;

— Ναί, μία ἐνθύμησις... τῆς Γερμα-

νίας. Εἰς Ἐδελβέργην, ὅπου ἤμην μαθητῆς, ἠγάπησα, καθὼς ἤξεύρεις, τὴν κόρην ἐνὸς διδάκτορος τῆς θεολογίας. Ἐπερνούσαμε μαζὺ πολλὰς ὥρας... ἀγαποῦσε πολὺ νὰ ρίπτῃ πασιέντσας... διὰ νὰ μάθῃ ἂν θὰ στεφανωθῶμεν. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆγον νὰ τῇ εἴπω ὅτι ἐπέστρεφα εἰς Γαλλίαν, τὴν ἡύρα νὰ ἐξετάζῃ τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγον ὅτι θὰ γείνῃ σύζυγός μου... ἡ πασιέντσα εἶχεν ἐπιτύχει... Ἀπαίτησε νὰ λάβω μαζὺ μου τὴν παραδοξὸν αὐτὴν ἀπόδειξιν τῆς εὐτυχίας μας, καὶ με ὑπεχρέωσε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰς Παρισίους θὰ τοποθετήσω τὰ παιγνιόχαρτα μετὰ τὴν ἰδίαν τάξιν ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι καὶ ὅτι θὰ τὰ ἀφῶν ἐκεῖ ἕως ὅτου ὁ πατήρ μου θὰ συγκατετίθετο εἰς τὴν ἐνωσίν μας. Ἡμῖν ἀκόμη ἐρωτευμένοις ὅτε μ' ἐπανέφερε... ἀκουσίως μου, τὸ ἐνθυμῆσαι... καὶ ἐξετέλεσα τὴν παιδαριώδη ἐκείνην παραγγελίαν. Εἶνε τὴν ἡμέραν ἐξ ἧς ἐπτά ἔτη ὅπου ἡ πασιέντσα εἶνε τοποθετημένη ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἰσέρχομαι ποτέ.

— Καὶ δὲν διηγῆθης αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν;

— Τί τὸ ὄφελος; Θὰ ἐπίστευε ἴσως ὅτι ἔλεγον ψεύματα. Ἄλλως τε, δὲν βασιζοῦν σοβαρὰν κατηγορίαν εἰς ἀσήμαντον σύμπτωσιν.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν... Δὲν θὰ τολμήσουν ποτέ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ ἀνθρώπος αὐτός εἶχε παιγνιόχαρτα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλειπε μία δάμα τῆς πίκας. Ἀλλά... ὁ φάκελος τῆς ἐπιστολῆς, τὸν ὅποιον ἡύραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δολοφονηθείσης γυναίκας... Λέγουσιν ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ φακέλου εἶνε γραμμένη μετὰ τὸν ἴδιόν σου χαρακτῆρα...

— Ἀπατώνται.

— Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν σου;

— Ἀπατώνται.

Ὁ Λουδοβίκος ἐξεφράζετο ἤδη μετὰ σαφηνείας, ἥτις ἀντέκειτο πρὸς τὴν διαλαθῶσαν εἰς τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ ἀμνηχανίαν κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς συνδιαλέξεως.

Παρατηρητὴς τις θὰ διέβλεπεν ἀναμφιβόλως ὅτι ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καμφθῇ ἐκ τῶν πατρικῶν συμβουλῶν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐξομολογήσεων, ὁ νεανίας ἀπεφάσισεν αἰφνίς νὰ ἀκολουθήσῃ ὀριστικῶς τὸ σύστημα τῆς ἀπολύτου ἀρνήσεως, ὅπερ εἶχεν ἐξ ὑπαρχῆς παραδεχθῇ. Ἰσως ὁ παρατηρητὴς οὗτος θὰ ἐσημείω ἐπίσης ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς στάσεως καὶ τῆς γλώσσης ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κύριος Λεκόν ἀνέφερε τὰς ζηλοτύπους ἀνησυχίας τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ὁ πατὴρ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦτο θύμα δικαστικῆς πλάνης, καὶ εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς:

— Ἀγαπητό μου παιδί, τὰ φαινόμενα σὲ καταδικάζουν καὶ ἀπαιτεῖται καιρὸς διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς φῶς ἡ ἀλήθεια. Τώρα θ' ἀφεθῇς εἰς τὸν ἴδιον ἐαυτόν σου, διότι δὲν ἐλπίζω νὰ μοὶ ἐπιτρέψουν νὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπερασπίζεσαι καὶ νὰ μὴ χάνῃς τὸ θάρρος σου. Θὰ προβοῦν εἰς ἐρεύνας ἐναντίον σου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου θὰ προβῶ εἰς ἐρεύνας καὶ θ' ἀποδείξω ὅτι εἶσαι ἀθῶος... Ἀμφιβάλλεις ἂν θὰ ἐπιτύχω, προσέθεσεν ὁ γέρον, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Λουδοβίκου. "Α! ἀμφιβάλλεις, διότι δὲν γνωρίζεις βεβαίως ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμα μου εἶνε νὰ διευκρινίζω τὰ μυστήρια. Δὲν σοὺ ἐφάνέρωσα ἀκόμη ὅτι ἄλλοτε ἐνησχολήθην εἰς δικαστικὰς ἐρεύνας. Ἐπεθυμοῦσα νὰ μὴ τὸ ἐμάνθανες ποτέ, θέλω ὅμως νὰ σὲ διαβεβαιώσω, καὶ...

— Τὸ ἐγνώριζα, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Τὸ ἐγνώριζες! Πῶς τὸ ἐγνώριζες; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν.

— Ἡύρα μίαν ἡμέραν... εἰς τὰ ἔγγραφα σου μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἤθελες ν' ἀνκρίνωσιν ἐκ νέου... ἡύρα χάρτην ἀστυνομικοῦ πράκτορος... εἰς τὸν ὅποιον ἦτο γραμμένον τὸ ὄνομά σου.

ΜΙ'

Ὁ κεραυνὸς, πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου Λεκόν δὲν θὰ κατέβαλεν αὐτὸν τὸσον ὅσον ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἥν, δυστυχῶς, αὐτὸς εἶχε προκαλέσει.

Ὁ υἱὸς τοῦ ὁμολόγησεν ὅτι κατεῖχε χάρτην πράκτορος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁμολογίαν δὲ ταύτην ἤκουσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις παρεμύνευεν ὀπίσθεν τοῦ διαφράγματος.

Ὁ δυστυχὴς νέος διὰ μιᾶς λέξεως κατέστρεψε τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἴσως ἐνεποίησαν αἱ σαφεῖς ἀπαντήσεις του καὶ ἡ ἐπιμονὴ του εἰς τὸ ν' ἀρνήται ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἀνθρώπου, οὕτινος ἡ μαρτυρία ἐμελλε νὰ ἔχῃ μεγάλην σπουδαιότητα. Πῶς νὰ μὴ πιστεύσῃ ὅτι ὁ χάρτης οὗτος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὃν ὁ δολοφόνος εἶχε δεῖξει πρὸς τὸν Πιεδούσην πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ περιπτέρου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ;

Ἐν τούτοις ὁ περίλυπος πατὴρ ἤλπιζεν ὅτι ἐξηγήσεις τις θὰ ἐδιόρθουν τὸ κακόν, ἢ ὅτι τοῦλάχιστον θὰ ἐμετρίαζεν αὐτό.

— Δὲν μοὶ ἔκαμες ποτέ λόγον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν, εἶπε μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος νεύων χαμαί.

Εἶτα ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν:

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ εἴπω ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἀπὸ πρῶτα; ἐπανελάθε μετὰ στοργῆς.

— Καὶ εἶνε πολλὸς καιρὸς ποῦ τὸ γνωρίζεις αὐτό; ἠρώτησε τρέμων ὁ κύριος Λεκόν.

— Πρὸ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν... Πρέπει ὅμως νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐξομολόγησιν. Δὲν μοὶ ἤρρεσε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ χαρτί ἐκεῖνο, καὶ τὸ ἔκαυσα.

— 'Αμέσως ;

— Θεέ μου, ναι. 'Ητο φωτιά εις τὴν ἐστίαν τοῦ γραφείου σου, καὶ τὸ ἔρριψα ἐκεῖ. Κακὰ ἔκαμα ;

— "Οχι... ὦ ! ὄχι... ἀνέκραξεν ὁ γέρον ὅστις ἡσθάνθη ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς τὴν δόλῳ τούτῃ. 'Απὸ πολλὰ χρόνια δὲν μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχα ἐκλέξει ἀπὸ κλίσιν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξήσκησα ἐντίμως πάντοτε. Δὲν ζητῶ ἄλλο πλέον παρὰ νὰ ἀπομακρύνω τὴν ἐνθύμησιν... δι' ἐσέ... καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν μὲ τὴν ὁποίαν θὰ συνδεθῇ. Καὶ ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἀρχαίαν γνωριμίαν μου μὲ τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐξαίρετον ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀσφαλείας, ὀφείλω ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνομιλῶ μαζὺ σου. Μὴ πιστεύης ὅτι σὲ ἐχθρεύεται. Σὲ λυπεῖται, καὶ εὐχαρίστως ἐπιθυμεῖ ν' ἀποδείχθῃ ἡ ἀθωότης σου... διότι ὅλοι μὲ ἀγαποῦν ἐδῶ... Νά ! ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὁ ὁποῖος σὲ συνέλαβε, ἦτο ἄλλοτε ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς μου, καὶ εἶχε τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ὅταν μοῦ ὠμιλοῦσε διὰ σέ. Σοῦ τὰ λέγω ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὴ ἀποθαρρύνῃσαι, ἀγαπητόν μου παιδί. Σκέψου ὅτι ἕνα μόνον συλλογισμὸν ἔχω... ν' ἀποδείξω δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος... Καὶ γρήγορα θὰ τὸ κατορθώσω. Διεφώτισα ὑποθέσεις περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου περιπλοκήν. Θέλεις νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῖον σημεῖον σκοπεύω ν' ἀρχίσω ; 'Ανέγνωσες εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον εὗρεθῇ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου... ἤξεύρεις ὅτι τὸ κιβώτιον αὐτὸ τὸ ἔφερον εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἑνὸς βωβός, ὁ ὁποῖος ἦ δὲν ἡμύρεσε, ἦ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ καμμίαν διασάφην... 'Ο βωβὸς αὐτὸς γνωρίζει ἀναμφιβόλως τὸν δολοφόνον, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ εἰς τὴν ἰδίαν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθη...

— Λοιπόν, διέκοψεν ὁ Λουδοβίκος, ὅς μᾶς φέρουν εἰς ἀντιπαράστασιν.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ πατὴρ ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐπιθυμεῖς νὰ γείνη ἡ ἀντιπαράστασις ;

— Τὴν ἐπιθυμῶ πολὺ καὶ ἂν δὲν τὴν ἐζήτησα ἔως τώρα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν, τὸ ἔκαμα, διότι ἤμουν βέβαιος ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπρόβαιναν εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον.

— "Α ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἂν διὰ μίαν στιγμὴν εἶχον ἀμφιβολίας δι' ἐσέ, δὲν ἤμπορῶ ὅμως πλέον ν' ἀμφιβάλλω. 'Ο φίλος μου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι σήμερον ἢ αὔριον θὰ ἔδῃς τὸν βωβόν... ὅταν ἀποδείχθῃ καθαρὰ ὅτι δὲν σὲ γνωρίζει, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνα των, ἀναδέχομαι ἐγὼ νὰ καταστρέψω ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κατηγορίας. Αὐτὸ θὰ εἴνε εὐκολώτατον, διότι τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά, ἀληθινὰ, δὲν συνδέονται μετὰ τῶν. Θ' ἀρχίσω τὴν πρῶτην μου ἔφοδον ἀπὸ τὸν "Αγγλον ἐκεῖνον λωποδύτην, τὸν ὁποῖον ἀπαλλάτουν μετὰ τὴν ἐπιβεβαιωμένην μίαν ἐνοχοποιητικὴν

φωτογραφίαν. Θὰ εἴνε βέβαια πολὺ περὶ ἔργον ἂν πιστεύουν εἰς τὸν ἀστεῖον αὐτὸν μόνον μὲ τὴν ἀπλὴν τοῦ κατάθεσιν ! 'Αλλὰ πολυλογῶ καὶ αἱ στιγμαὶ εἴνε πολὺτιμοι. 'Ενγκαλίσου με, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ ἔχε ὑπομονήν. Θὰ ὑπάγω νὰ ἀντάμωσω τὸν φίλον μου... διὰ νὰ κανονίσω τὴν ἀντιπαράστασιν, καὶ θὰ μοὶ μείνῃ ἀκόμη καὶ καιρὸς νὰ ὑπάγω εἰς Βουλώνην. Θὰ καθυστερήσω τὴν κυρίαν Λεκόντ... καὶ θὰ εἰπῶ εἰς τὴν θυγατέρα της, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἰσθε νυμφευμένοι καὶ θὰ ταξιδεύετε διὰ τὴν Ἰταλίαν.

— Πρόσθεσέ της ὅτι τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησα ἄλλην ἀπὸ αὐτήν, ἐψέλλισεν ὁ Λουδοβίκος, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

'Ο ἀποχαιρετισμὸς αὐτῶν ὑπῆρξε βραχύς, διότι ὁ κύριος Λεκόκ ἔσπευδε νὰ πορευθῇ πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, οὐδόλως ἀμφιβάλλον ὅτι θὰ εὕρισκεν αὐτὸν εὐνοϊκῶς διατεθειμένον. 'Η ἐλπίς αὕτη ἠλαττώθη κάπως, ὅτε συννητήθησαν ἐντὸς δωματίου παρακειμένου τοῦ γραφείου.

— Σὺς ὁμολογῶ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν αὐτῷ πρῶτος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅτι ἀφοῦ ἤκουσα τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ υἱοῦ σὰς δὲν εἶμαι περισσότερον φωτισμένος ἀπὸ πρότερον. Παραδέχομαι ὅτι ἡ στάσις καὶ αἱ ἐξηγήσεις τοῦ δὲν ἐπιβαρύνουν περισσότερον τὴν κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, δὲν τὸν ἀπαλλάτουν ὅμως αὐτῆς. 'Εκαμε δὲ μάλιστα ἀκουσίως τοῦ σοβαρὰν ὁμολογίαν.

— Τὸν χάρτην τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, τὸν ὁποῖον ἦρε ἐν τῷ γραφείῳ μου ; Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν, ἀφοῦ τὸν ἔρριπεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐστίαν.

— Τὸ λέγει αὐτός, ἡ δικαιοσύνη ὅμως δὲν εἴνε ὑπόχρεως νὰ τὸ πιστεύσῃ. Παρατηρήσατε δὲ μίαν δυσάρεστον περίπτωσιν. 'Ο χάρτης αὐτὸς ἐχρονολογεῖτο πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, ὁ δὲ Πιεδούσης πολὺ καλὰ ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ρινοσκέπην τοῦ ἔδειξε χάρτην παλαιοῦ σχεδίου.

— 'Ο Πιεδούσης εἴνε σωστὸς ἄνθρωπος, ἤξεύρετε ὅμως, ὅπως κ' ἐγώ, ὅτι ἀπατᾶται εὐκόλως.

— "Ω ! δὲν συζητῶ, ἀλλ' ἀπλῶς περιορίζομαι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατὰ. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς σὰς διηγῆθη, εἴνε πολὺ πιθανή, θὰ εἴνε ὅμως δύσκολον νὰ ἐπιβεβαιωθῇ.

— Διατί ; Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ γράψουν εἰς 'Εδελβέργην.

— Ναι ! ἀλλ' ἀμφιβάλλω πολὺ, ἂν ἡ πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἐρωμένη του θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρὸ τοῦ πολέμου ἔρριπτε πασιέντας μαζὺ μ' ἕνα Γάλλον. 'Εξ ἄλλου, ἡ φωτογραφία ἐκεῖνη τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, ἥτις τακτοποιεῖ τὰ παιγνίχαρτα... τὸ γεγονός αὐτὸ ἤμπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐνόρκων... ἡ κατηγορία θὰ ὑποδείξῃ ὅτι ὁ

κατηγορούμενος διέμεινεν εἰς τὴν 'Αγγλίαν καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη εἴνε 'Αγγλίς...

— 'Ο λωποδύτης εἴνε ἐπίσης 'Αγγλος.

— Σὺς ὑπόσχουμαι ὅτι αὐτὸς θὰ ἐξετασθῇ καὶ θὰ παραεξετασθῇ, ὅπως αὐτοὶ λέγουν εἰς τὴν 'Αγγλίαν. Εἴνε βέβαιον ὅτι θὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν φυλάκισιν. 'Εὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐλπίζομεν πληροφορίας ἀπὸ αὐτόν, θὰ τὰς ἔχωμεν, νὰ εἰσθε βέβαιοι, φοβοῦμαι ὅμως μήπως αἱ πληροφορίες αὗται εἴνε ἐπιβαρυντικαὶ διὰ τὸν υἱόν σὰς.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν. 'Εγὼ φρονῶ ὅτι τὸ πᾶν συνίσταται εἰς αὐτό. 'Επὶ τοῦ παρόντος ὅμως ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν κατὰ τί ἄλλο.

— 'Αναμφιβόλως. 'Εχομεν κατὰ πρῶτον νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν τὰ βήματα τοῦ κατηγορουμένου ὁμοιάζουν μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁ δολοφόνος ἔφθασεν ἐπ' αὐτὰ εἰς τὸ χιόνι. 'Ηξεύρετε ὅτι διέταξεν νὰ λάβουν τὰ ἐκτυπώματα. 'Επειτα, ἔχομεν τὴν ἀντιπαράστασιν μὲ τοὺς γείτονας, τὸν ἀνθρακοπώλην, καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ λοιπούς...

— Πιστεύω ὅτι θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τὸν βωβόν.

— Αὐτὸ εἶχα τώρα κατὰ νοῦν, ἀφ' οὗ δὲ ἤκουσα τὸν υἱόν σὰς, δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ τὸ θέσω εἰς ἐνέργειαν. Τώρα λοιπὸν ἀμέσως θὰ τὰ κανονίσωμεν, καί... ἀλλὰ ἰδοὺ ὁ Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀκριβῶς εἰς κατάλληλον ὥραν, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ τὴν γνώμην του.

'Ο ἀντιχρυστὴς εἶχεν εἰσελθεῖ ἡσύχως. 'Εχαίρειται εὐγενῶς τὸν κύριον Λεκόκ, λέγων αὐτῷ :

— 'Εμαθα, κύριε, τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον σὺς συμβαίνει, καὶ σὺς παρακαλῶ νὰ πιστεύετε ὅτι συμμερίζομαι καθολοκληρίαν τὴν λύπην σὰς. 'Εὰν ἡ διεύθυνσις μοὶ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὅπως ἐξυκολουθήσῃ τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν, μείνατε βέβαιος ὅτι θέλω προσπαθῆσαι... χωρὶς νὰ παραλείψω τὸ καθήκον μου... ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τοῦ υἱοῦ σὰς.

'Ο γέρον νῆχαρίστησε μετὰ συγκινήσεως.

— Εἶχατε δίκαιον νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν υἱόν σὰς, ὅτι ἐδῶ ὅλοι εἴνε ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπανελάθεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Σήμερον ἀμέσως θὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὴν σπουδαιοτέραν δοκιμήν. "Ας ἴδωμεν, Τολβιάκ. Πρόκειται νὰ θέσωμεν τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸν βωβόν εἰς ἀντιπαράστασιν. Εὐκόλως ἐννοεῖτε τὴν σπουδαιότητα τῆς δοκιμῆς. Εἰσθε τῆς γνώμης νὰ γείνη εἰς τὸ Κρατητῆριον ἢ εἰς Μάζας ;

— 'Αφοῦ εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ συμβουλευθῇτε, ἀπεκρίθη μετὰ τινα σκέψιν ὁ ἀντιχρυστὴς, θέλω σὺς ὑποβάλλει μίαν παρατήρησιν, ἡ ὁποία ἔχει, πιστεύω, τὴν ἀξίαν της. Διὰ νὰ εἴνε ἡ δοκιμὴ ἀποφασιστικὴ πρέπει νὰ γείνη μὲ μερικὸς ὅρους. 'Ο βωβὸς εἴνε ἄνθρωπος εὐφυής... καθὼς τοῦλάχιστον μοῦ εἶπον... διότι δὲν τὸν εἶδα

ἀκόμη... εἶχα διὰ τοῦτο τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπειδὴ περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ξμαθα ὅτι ἀπορούσαν εἰς τὴν διεύθυνσιν διὰ τὴν ἐπιμονήν μου εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποφύγω. Ὀλίγον ἔλλειψε, νομίζω, νὰ μὲ κατηγορήσουν ὅτι εἶμαι συνένοχός του, προσέθεσε γελῶν ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Δὲν εἶνε αὐτό. Ἐλεγαν μόνον ὅτι δὲν ἐσπεύδατε σχεδὸν ποσῶς.

— Ἄν ἐλάμβανον συνέντευξιν μεαυτόν, δὲν θὰ ἠδύναμην πλέον νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐξῆς πρότασιν. Προσφέρω νὰ ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν βωβόν... ὁ ὅποιος δὲν μὲ γνωρίζει καθόλου, σημειώσατε αὐτὸ καλῶς... νὰ τὸν ὀδηγήσω, λέγω, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Λεκόκ.

— Καὶ διατί ὄχι ἐδῶ;

— Διότι ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐχηματίσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατηγορουμένου, — συγχωρήσατε τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀγαπητὲ κύριε Λεκόκ, — εἶνε φανερόν, ὅτι ἂν συναντήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κρατητηρίου ἢ εἰς Μαζᾶς, θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι ὁ κύριός του συνελήφθη, ὅπως καὶ αὐτός, καὶ θὰ παίξῃ τὴν κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔως τώρα ἔπαιξε καὶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἐνῶ ἂν μὲ τρόπον κατορθώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀφίεται ἐλεύθερος, θ' ἀφεθῇ εὐκόλως νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οἰδοῦ Μὸν - Θαβώρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Λουδοβίκος θέλει τὸν περιμένει... ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν σας, ἐννοεῖται.

— Δὲν ἐννοῶ τόσο καλῶς.

— Πῶς! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι, διὰ νὰ βεβαιωθῇτε ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου, ἀρκεῖ νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν συνάντησιν αὐτήν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ βωβὸς ὅτι εἰσθε παρών;

[Ἐπειτα συνέχισεν]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΠΕΜΠΕ - ΧΑΝΟΥΜ

Ἀπόσπασμα ἐκ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ κ.

Ἰωάννη Βαλαδάνη.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ δεσποινὶς Βράνδον οὐδ' ἐσκέφθη νὰ κάμῃ παρκατήρησιν τινὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀνέκραξε, διὰ τὴν τόσῃν ἀγαθότητα τὴν ὁποίαν εἰδείξατε πρὸς μίαν ξένην;

— Ἐξετέλεσα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Μέρση Μερρίκ ἀρκετὰ ψυχρῶς. — Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν διόλου διὰ τὸς ἐλάχιστον πρᾶγμα.

— Τοῦναντίον πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν. Εἰς ὁποίαν κατάστασιν μ' εὑρετε μετὰ τὴν μάχην τῆς ἐσπέρας ταύτης; Ἡ ἀμαξία μου ἦτο τεθρυσημένη, οἱ ἵπποι μου

εἶχον ἀρπαγῇ, ἐγὼ αὐτὴ ἤμην χαμένη εἰς ξένον τόπον ἐντελῶς ἀγνωστόν μοι, ἀφοῦ ἐστερήθην καὶ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ τῶν χρημάτων μου· τὸ δὲ χεῖριστον, κατὰ βροχος μέχρους ὁστέων ἐκ τῆς φοβερᾶς βροχῆς. Εἰς τίνα ἄλλον ἐκτὸς ὑμῶν ὀφείλω τὸ καταφύγιον, ὅπερ εὑρον εἰς τὸ γαλλικὸν τοῦτο σῶμα;... Δὲν φορῶ ἀκόμη καὶ τὰ ἐνδύματά σας; ὦ! ἄνευ ὑμῶν θὰ ἤμην νεκρὰ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ φόβου.

Ἡ Μέρση ἐν ἀρχῇ δὲν ἀπεκρίθη. Προσέφερε μόνον κάθισμα εἰς τὴν νεαρὰν κυρίαν παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐκάθισε καὶ ἡ ἰδίᾳ εἰς τινὰ ἐπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἐπὶ παλαιῷ κιβωτίῳ, παρὰ τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν; ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Καὶ ἐκατόν, ἀπήντησεν ἡ Χάρις, ἐὰν θέλετε, παρατηροῦσα συγχρόνως τὸ ἐκπνέον ἐν τῇ ἐστίᾳ πῦρ καὶ τὴν τεθλιμμένην μορφὴν τῆς συντρόφου τῆς, καθημένης εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Ἡ ἀθλία αὕτη λυχνία φωτίζει μόλις, εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας. Μετ' ὀλίγον θὰ σβεσθῇ ἐντελῶς. Ἀρὰ γε δὲν δύναμεθα νὰ καταστήσωμεν πως φαιδρότερον τὸ δωμάτιον τοῦτο; Ἐξέλθετε τῆς γωνίας σας, σᾶς παρακαλῶ, καὶ εἴπατε νὰ μᾶς φέρουν ξύλα διὰ τὴν πυρὰν καὶ ἄλλην λυχνίαν.

Ἡ Μέρση δὲν ὁμιλήσεν, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αἱ λυχνίαι καὶ τὰ ξύλα εἶνε πράγματα σπάνια ἐδῶ, ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον. Πρέπει νὰ θωρακισθῶμεν δι' ὑπομονῆς, ἀκόμη καὶ ἂν ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν ἐν πλήρει σκοτίᾳ. Εἴπατέ μοι, ἐξηκολούθησεν, ὑφούσα ὀλίγον τὸν τόνον τῆς ἡρέμου φωνῆς τῆς, πῶς ἐτολμήσατε νὰ πειραθῇτε διαβάσιν τῶν συνόρων ἐν ὥρᾳ πολέμου;

Ἡ Χάρις ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ὑποκόφου· ἡ παροδικὴ φαιδρότης αὐτῆς ἦδη τὴν ἐγκατέλειπεν ἀποτόμως.

— Εἶχον ἐπείγοντας λόγους, εἶπε, νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀγγλίαν.

— Μόνη; Δὲν εἶχατε λοιπὸν οὐδένα προστάτην;

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀφῆκα τὸν μόνον μου προστάτην... τὸν πατέρα μου... εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοιμητήριον ἐν Ρώμῃ, ἀπεκρίθη. Ἡ δὲ μήτηρ μου ἀπέθανεν εἰς Καναδᾶν πρό τιμῶν ἐτῶν.

Ἡ νοσοκόμος ἀνεπήδησεν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ κιβωτίου ἐγερθεῖσα.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις, αἱ ἐξελλοῦσαι τοῦ στόματος τῆς δεσποινίδος Βράνδον, τὴν εἶχον οἶονε γαλβανίσει.

— Γνωρίζετε τὸν Καναδᾶν; ἠρώτησεν ἡ Χάρις.

— Μάλιστα.

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς μόνῃ, ἀκουσία καὶ ἀπρόθυμος, μεθ' ὅλην τὴν βραχύτητα τῆς.

— Μετέβητέ ποτε εἰς Πορλογάν;

— Ἐξῆσα εἰς μέρος ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχον τοῦ Πορλογάν.

— Πότε τοῦτο;

— Πρό τιμῶν ἐτῶν.

Ἐνταῦθα ἡ Μέρση Μερρίκ ἐπανεκάθισεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ἔστρεψεν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου τὴν συνδιάλεξιν.

Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς σας θὰ ἔχωσι δι' ὑμᾶς μεγάλας ἀνησυχίας, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἔκαμε χειρονομίαν τινά.

— Δὲν ἔχω ποσῶς συγγενεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶπε. Δυσκόλως θὰ εὕρισκετο ἐν τῇ κόσμῳ πλάσμα, τοσοῦτον ἐστερημένον φίλων ὅσον ἐγώ... Ἐπεστρέφομεν ἐκ τοῦ Καναδᾶ, ὅταν ἐξησθῆναι ἡ ὑγεία τοῦ πατρὸς μου, οἱ ἱατροὶ μᾶς συνέστησαν τὸ κλίμα τῆς Ἰταλίας. Ὁ θάνατός του ὁμῶς μὲ ἀφῆκεν οὐχὶ μόνον, ἄνευ φίλων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ ἄνευ πόρων.

Ἐσιώπησεν, ἀνεξήτησε τὸ θυλάκιον τῆς λινῆς ἐσθῆτος, δι' ἧς τὴν εἶχε περιβάλλει ἡ νοσοκόμος, καὶ ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ἓν χαρτοφυλάκιον.

— Ὅλαι μου αἱ ἐλπίδες, ὑπέλαβεν, περιέχονται εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο χαρτοφυλάκιον. Εἶνε ὁ μόνος καὶ μοναδικὸς θησαυρός μου, τὸν ὅποιον κατάρθωσα νὰ διασώσω ὅταν μοι ἤρπασαν τὰς ἀποσκευάς.

Ἡ Μέρση μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ Χάρις τῇ ἐδείκνυνεν, ἐν τῇ αὐξούσῃ ἐκείνῃ σκοτίᾳ.

— Ἐχετε πολλὰ χρήματα ἐντὸς αὐτοῦ; ἠρώτησε.

— Σᾶς εἶπον ὄχι· ἀλλὰ μόνον ἔγγραφα τινὰ οἰκογενειακὰ καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς μου, συνιστῶσάν με εἰς γρατῖαν κυρίαν διαμένουσιν εἰς Ἀγγλίαν, ἥτις εἶνε ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς του, τὴν ὁποίαν ὁμῶς οὐδέποτε εἶδον. Ἡ κυρία αὕτη ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ μὲ παραδεχθῇ ὡς ἀναγνώστριν τῆς καὶ σύντροφον, ἐὰν δὲ δὲν ἐπιστρέψω ταχέως εἰς Ἀγγλίαν, ἄλλη τις θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν μου.

— Καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μέσον νὰ ζήσετε;

— Κανέν. Ἡ ἀνατροφή μου ὑπῆρξε λίαν ἡμελημένη... Διήγομεν βίον σχεδὸν ἄγριον εἰς τὰ ἀκρότατα ἐκεῖνα βᾶθη τῆς Βορείας Ἀμερικῆς καὶ μόλις κατέχω τὰ προσόντα, ἅτινα μοι ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτελῶ χρέη παιδαγωγοῦ. Ἐξαρτῶμαι λοιπὸν ὅλη ἀπὸ τῆς ξένης ταύτης, ἥτις συγῆνεσε νὰ μὲ δεχθῇ χάριν τοῦ πατρὸς μου.

Ἐπανεθῆκε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἐσθῆτος καὶ κατέπαυσε τὴν διήγησίν της μεθ' ὅσης φυσικῆς ἀπλότητος ἤρχισεν αὐτήν.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε λυπηρὰ, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν.

Ἡ φωνὴ τῆς νοσοκόμου προσέλαβεν αἰφνης παράδοξον πικρίαν.

— Ὑπάρχουν καὶ θλιβερώτεροι τῆς ἰδίας σας ἱστορία, εἶπεν. Ὑπάρχουν χιλιάδες δυστυχῶν γυναικῶν, αἵτινες θὰ ἐθεώρουν ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ κατέξωσι τὴν θέσιν σας ἐν τῇ κόσμῳ.

Ἡ Χάρις ἐφρικίσεν.